

vendigt for en tilfredsstillende forsyning af forsvaret med en krigsmæssig udrustning for øje, at der tilvejebringes beredskabslagre af kul, olie og meget andet. Det bemærkes, at der ved disse betragtninger ikke er medtaget de problemer, der opstår, når man ved forsyningsituationen under en krig også inddrager civilbefolkningens forsyningsforhold. Man går ud fra, at de dispositioner, der i så henseende skal træffes, må planlægges på regeringens initiativ og på den måde, som denne måtte beslutte.

Et af krigs- og marineministeriet under 9. januar 1947 nedsat udvalg vedrørende samarbejdet mellem civilindustrien og værnene har den 1. februar 1949 afgivet en betænkning, hvori en del af de forannævnte problemer behandles. I betænkningen foreslås oprettet en industricentral, omfattende to afdelinger, nemlig en industriafdeling og en indkøbsafdeling. Centralen skulle have til opgave at placere ordrer fra forsvaret på den mest hensigtsmæssige måde i den private industri, som man ved lov ville pålægge at give forsvaret en præferencestilling såvel i fred som i krig.

Kommissionen er af den opfattelse, at det er af den største betydning for forsværets interesser, at samarbejdet med de dele af privatindustrien, som producerer artikler, der er nødvendige for forsvaret, organiseres med en effektiv udnyttelse af den nævnte industris kapacitet for øje, hvortil kommer, at der bør være mulighed for en vis omstilling af industrier, overensstemmende med forsværets behov. Et sådant samarbejde kan næppe tilvejebringes på fyldestgørende måde, uden at denne virksomhed overdrages et dertil egnet organ. Dette ville da også kunne overtage koordineringen af andre forsyningsmæssige opgaver indenfor forsvaret, hvilket må anses for hensigtsmæssigt, selv på de områder, hvor produktionen helt eller delvis er overdraget forsværets egne fabrikker og værksteder. Et samlet overblik over forsværets beredskabsbeholdninger er også et så vigtigt problem, at det synes naturligt at placere ansvaret herfor på en bestemt myndighed og at sammensætte denne således, at den rummer den for denne opgaves løsning nødvendige sagkundskab.

Kommissionen må ud fra de her nævnte synspunkter foreslå oprettelsen af et nævnet, der betegnes som „forsværets materielnævnet“, hvis opgaver i hovedtrækkene kan karakteriseres således:

- 1) Udarbejdelse af fælles anskaffelsesplaner, samordning og rationalisering af fælles anskaffelser fra indland eller udland, herunder den nødvendige standardisering, alt for så vidt der er tale om storleverancer.
- 2) Planlægning af den civile industris udnyttelse i forsværets tjeneste samt formidling af samarbejdet mellem forsvarsmyndighederne og civilindustrien.
- 3) Planlægning af tilvejebringelsen af de for forsværets behov nødvendige beredskabsbeholdninger samt overtilsyn med disse beholdningers tilstedeværelse og fordeling.

Nævnet skal have adgang til at udtale sig om budgettet for de til materielanskaffelser beregnede bevillinger. Det skal være forpligtet til at afgive udtalelse om ethvert betydningsfuldt materiale- og indkøbsspørgsmål, som departementet eller forsvarsstyrelsen måtte forelægge nævnet.

Nævnets formand og medlemmer udpeges af forsvarsministeren. Man tænker sig iøvrigt, at nævnet sammensættes på følgende måde: 1 repræsentant for forsvarsdepartementet, 1 for kommandomyndighederne, 1 fra forsværets krigsmaterielforvaltning, 1 for forsværets materielintendantur, 1 fra fabrikstyrelsen, 1 fra privatindustrien og 1 specielt handelskyndigt medlem.

Efter kommissionens opfattelse er spørgsmålet om *indkøb* af så vidtrækkende omfang og økonomisk betydning, at det ville være rimeligt at antage en indkøbsleder.